

והביט בשמיים ואחר כך חזר.

"אז מה אמרו לך הכוכבים?" שאל המלך.

"הכוכבים אומרים לי" ענה האיש החכם "שתולד לך

בת, ובן הטוחן, זה ששם בחדר השני, ישא אותה

לאישה, כששניהם יגיעו לפרקם."

"מה!" קרא המלך "הנסיכה תתחתן עם בן הטוחן? לא

יתכן הדבר. עוד נטפל בזה." ולמחרת פנה המלך אל

הטוחן ודיבר אתו והתמקח ועוד התמקח ובסוף שילם

לטוחן מאתיים דולר ולקח את הילד אתו.

כשרק חזר הביתה קרא אליו את שומר היערות הראשי

שלו. "הנה" אמר לו "קח את התינוק ותהרוג אותו ותביא

לי להוכחה את הלב שלו, כדי שאהיה בטוח כי הוא לא

חי יותר."

שומר היערות יצא עם התינוק אך בדרך עצר בביתו ושם

אישתו עסקה בעבודות הבית.

"הי הנרי" אמרה "מה אתה עושה עם התינוק הזה?"

"אני רק לוקח אותו ליער כדי להוציא את לבו ולהביא

למלך" אמר.

"איך זה?" אמרה אישתו "תהרוג תינוק חסר ישע

ותלכלך את ידיך בדמו? הנה שם, על הקיר, תלויה

הארנבת שצדת בבוקר והמלך יסתפק בליבה כאילו היה

דובנאי

מתוך "השעון המופלא"
ה. פייל.

היה פעם מלך שנסע עם פמלייתו דרך הממלכה שלו,

וערב אחד הרחיק מביתו ונאלץ לעצור ללילה בבית של

טוחן, כי לא מצא מקום לינה אחר. הטוחן אירח אותו

יפה ובזמן הארוחה שמעו פתאום צלילים מחדר סמוך,

כאילו ילד בוכה. הטוחן עמד בפינה, עם כובע בידו.

"מה הרעש הזה?" שאל אותו המלך.

"או, זה רק תינוק שהחסידה הביאה לי היום הביתה"

ענה הטוחן.

בפמליית המלך היה אדם חכם, שידע לקרוא בכוכבים

והבין כל מה שהם אמרו לו, כאילו קרא זאת בספרים.

לשם בידור שאל אותו המלך מה אומרים הכוכבים על

גורל בנו התינוק של הטוחן. האיש החכם יצא החוצה

הדובה ראתה שהוא החליט לעשות כך ואמרה לו "ראה, אם אתה חייב ללכת, לך. אבל בקרוב תזדקק לעזרה כי דרכי העולם הרחב הם לא שקטים ושלווים כמו שלנו,

לבו של הקטן הזה." היא דיברה ודיברה אליו ובסוף האיש לקח סל ומרח אותו בזפת, שם את התינוק בתוכו והשיט אותו בנהר ולמלך הביא את ליבה של הארנבת והמלך היה מרוצה גם בלי לדעת מה קיבל.

הסל עם התינוק שט בנהר הנה והנה עד שהסתבך בקני סוף שעל החוף ונעצר. בדיוק אז באה דובה גדולה לשתות מים ומצאה אותו שם.

ימים אחדים קודם הציידים צדו את כל גוריה והיא התגעגעה מאוד אליהם. לכן לקחה את התינוק והתחילה לגדל אותו, כאילו היה אחד משלה. הילד גדל יפה עד שנעשה לנער בריא, ומאחר שניזון מחלב דובים נעשה חזק עשר פעמים יותר מהאיש החזק ביותר בארץ.

יום אחד הוא עבר ביער וראה איש חוטב עצים. הייתה זו הפעם הראשונה שראה מישהו בעל גוף דומה לשלו. הוא חזר מהר לדובה ואמר מה ראה.

"זה" אמרה הדובה "היצור האכזר והרשע ביותר מכל החיות."

"כן" ענה הנער "יתכן שזה כך, אבל הוא דומה לי ולכן אני רוצה לצאת לעולם הרחב ולמצוא כאלה כמוני."

כאן ביערות. תוך זמן קצר יהיו לך צרכים, רבים כמו זבובים בקיץ. על כן קח אתך את הקרן הקטנה הזו. אם הצרכים שלך יהיו מעל כוחותיך, תקע בה, ואבוא מיד לעזרתך."

והבחור יצא מהיער, אבל כדי לא ללכת ערום כיסה את עצמו בעור של דוב שמת מזמן והאנשים שראו אותו קראו לו "דובונאי".

הוא הלך בדרך וזו הובילה אותו אל ארמון המלך, אותו המלך שחשב כי התפטר ממנו לפני שנים רבות.

קרה שרועה חזירים של המלך זקוק היה לעזרה,

ומאחר שהצעיר לא מצא לו עבודה אחרת, הסכים לקבל את המקום וכל בוקר הוביל את החזירים ליער, שם הם רעו על האצטרובלים ובלוטים והשמינו.

יום אחד נשמעה מהומה גדולה בעיר, בכי וצעקות. "מה זה?" שאל דובונאי את רועה החזירים.

"מה? לא שמעת ולא יודעת? איפה היית כל השנים

האלה? אינך יודע על הדרקון האיום, בעל שלושה

ראשים, שמאיים להשמיד את כל הארץ, אלא אם יקבל

את הנסיכה היפה, בת המלך? הנה הגיע היום

שהדרקון בא לקבל אותה והיא תשלח אליו, שם לגבעה

שמאחורי העיר. לכן כל הבכי והמהומה."

"מה?" אמר דובונאי "ואף אחד לא מוכן לעמוד מול החיה האכזרית הזו? אז אני אלך לשם בעצמי, אם אין מישהו טוב ממני." והוא הלך, למרות שרועה החזירים צחק ממנו ולעג לו וחשב שהצעיר סתם מתרברב.

הצעיר ניגש לקצה היער ושם תקע בקרן הקטנה שלו.

ומיד הופיעה הדובה, ושאלה "למה אתה זקוק?"

"הייתי רוצה" אמר דובונאי "שיהיה לי כאן סוס, ושריון

מכסף וזהב, וחרב שתחתוך ברזל ופלדה. כי אני רוצה

ללכת ולהלחם עם הדרקון ולשחרר את הנסיכה היפה

שם."

"טוב" אמרה הדובה "הבט שם, מאחורי העצים ותראה

בדיוק מה שרצית."

ובאמת, תחת העץ עמד סוס לבן שרק רקע ברגליו

בחוסר סבלנות, ולידו שריון כסף וזהב כמו של מלך.

דובונאי לבש את השריון, עלה על הסוס ויצא אל הגבעה

שמאחורי העיר.

ואכן הגיע לשם המשרת של המלך והוביל אתו את

הנסיכה, כדי למסרה לדרקון. המשרת פחד ללכת מעבר

לרגלי הגבעה והנסיכה נאלצה לעלות לבדה על הגבעה.

היא הלכה בפחד גדול ובקושי ראתה את הדרך כי עיניה

היו מלאות דמעות. אך כשהגיעה לפסגת הגבעה לא

מצאה שם את הדרקון אלא בחור נאה לבוש שריון זהב וכסף.

"תירגעי" אמר לה "יבשי את עיניך, עדיין לא קרה דבר. שבי כאן, ליד השיחים האלה ותני לי להסתדר עם מר דרקון."

הנסיכה שמחה מאוד כשאמר לה זאת, והתיישבה בצד, ודובונאי התכונן לפגוש את הדרקון. ובאמת הדרקון הופיע תוך זמן קצר, עף מגבוה בשמיים. הוא התחיל להלחם עם דובונאי, ירק אש ועשן כמו בית בוער. וי! וי! איזה קרב זה היה בין דובונאי והדרקון, אך המפלצת לא יכלה לעשות לדובונאי דבר, כי שריון זהב וכסף הגן עליו היטב ואפילו שערה אחת מראשו של הבחור לא נפגעה. דובונאי רק הניף את חרבו, אחת, שתיים, שלוש, וכל שלושת הראשים של הדרקון ניתכו מצוואריהם וכך בה סופה של המפלצת.

דובונאי חתך את שלושת הלשונות של הדרקון, עטף אותן בממחטה שלו ושם בכיסו. הנסיכה אז באה אליו וביקשה שיבוא אתה ביחד אל הארמון, כי המלך הבטיח שמי שיהרוג את הדרקון יוכל לשאת אותה לאישה. אך דובונאי לא היה עדיין מוכן לכך. הוא אמר רק שאם הנסיכה רק תסכים, הוא היה רוצה לקבל ממנה את

הפרס שהבטחת.
הנסיכה בכתה מרות אך פחדה לומר את האמת.
המשרת קיבל מיד תואר של רוזן ונקבע כבר מועד
החתונה, כי זה מה שהמלך הבטיח למי שיהרוג את

הטבעת שעל אצבעה, צעיף שעל ראשה והענק שעל
צווארה. היא נתנה לו את מבוקשו והוסיפה אף נשיקה
חמה ללחי שלו ואז דובונאי עלה על סוסו וחזר ליער.
"הנה אני מחזיר את הסוס והשריון" אמר לדובה "הם
שירתו אותי יפה היום" ואז הוא לבש את פרוותו הישנה
וחזר לחזיריה.

"אז מה, הרגת את הדרקון היום?" לעג לו רועה
החזירים.

"כן" ענה דובונאי "וזה בכלל לא היה כל כך קשה."
ורועה החזירים, שלא האמין לאף מילה שלו, רק צחק
עוד יותר חזק.

עכשיו נספר מה התרחש כאשר דובונאי עזב את
הגבעה. משרת המלך רצה לראות מה קרה בסוף
לנסיכה, טיפס לגבעה ומצא אותה בריאה ושלמה
והדרקון הרוג. "מי שעשה זאת, עזב את מזלו" אמר
לעצמו, הוציא את חרבו ואיים על הנסיכה שיהרוג אותה
אם היא תספר למישהו מה קרה באמת.

ואז אסף את שלושת הראשים של הדרקון והוביל את
הנסיכה חזרה לארמון.

"הנה!" קרא כשזרק את הראשים לפני המלך "הרגתי
את הדרקון, הבאתי הנה את הנסיכה ועכשיו מגיע לי

הדרקון.

הגיע יום החתונה והוחל להכין את המסיבה הגדולה. עשן הטיגון הגיע עד השמיים והמון דברים טעימים הוכנו למסיבה.

"ראה-נא" אמר דובונאי לרועה החזירים, כאשר הם האכילו את העדר שלהם ביער "מאחר שהרגתי את הדרקון, הרי שמגיע לי לפחות קצת מהלחם הלבן והבשר הטעים, מאלה שהמלך והנסיכה יואכלו היום. אז לך ובקש שיתנו לך קצת בשבילי."

רועה החזירים התחיל שוב לצחוק והוא צחק וצחק כי חשב שהעוזר שלו יצא מדעתו. בוודאי שהוא לא ילך לארמון לבקש אוכל בשבילו. לא ולא!

"טוב, נראה עוד" אמר דובונאי והוא ניגש לאחד העצים, חתך לו מקל חזר, תפס את רועה החזירים בצווארו והתחיל לדפוק בו עד שאבק עלה לצמרות עצים.

"די! די!" קרא רועה החזירים.

"אפסיק, אבל תלך עכשיו לארמון ותבקש עבורי קצת מאותו הלחם ובשר שהוכנו עבור המלך והנסיכה?"

כן, כן, הרועה יעשה הכל שדובונאי מבקש, רק שיפסיק להרביץ לו.

"טוב" אמר דובונאי "קח עכשיו את הטבעת הזו ודאג

שהנסיכה תקבל אותה. אמור לה שהבחור ששולח לה אותה רוצה קצת לחם ובשר מארוחתה שהוכנה לחתונה."

רועה החזירים לקח את הטבעת והלך לארמון.

"רפ-רפ-רפ" דפק בדלת. מה רצונו? הו, שם ביער עומד בחור שמבקש קצת לחם ובשר מארוחת החתונה והוא שולח לנסיכה את הטבעת כסימן.

וי! איך נפתחו עיניה של הנסיכה כשראתה את הטבעת. כי היא הבינה שמי שהציל אותה מהדרקון הוא לא כל כך רחוק כפי שחשבה. היא בעצמה ניגשה למטבח ובחרה מהלחם ובשר הטובים ביותר, ארזה אותם בסל גדול ושלחה עם רועה החזירים.

"טוב" אמר דובונאי כשרועה החזירים הביא לו את הסל "עד כאן הכל בסדר, אבל הייתי רוצה גם לשתות קצת מהיין האדום והלבן שהם שם שותים. קח-נא את הצעיף

הזה לארמון והודיע לנסיכה שהבחור שנתנה לו את

הצעיף על הגבעה, שם אחרי העיר, היה רוצה לטעום קצת מהיין שהיא והמלך שותים.

רועה החזירים כבר לא העז לומר "לא" כי ראה שהמקל של דובונאי מונח בקרבה והוא יצא מהר אל הארמון.

"הבחור שעובד אתי ורועה חזירים" אמר בארמון

המלך ירד בעצמו לשער וראה את הבחור.
"מה רצונך?" שאל "ומאין לך ענק של הנסיכה?"
"זו היא שנתנה לי אותו אחרי שהרגתי את הדרקון"
אמר הבחור.

"השתגע כנראה, כי הוא רוצה לקבל בקבוק או שניים
מהיין שהמלך והנסיכה ישתו היום במסיבת החתונה."
כשהנסיכה ראתה את הצעיף שלה, לבה ממש קפץ
מרוב שמחה. היא ירדה בעצמה למרתף, בחרה יין טוב
ושלחה עם רועה החזירים.

עכשיו דובונאי פרס מפה על הדשא ויחד עם רועה
החזירים התיישבו לסעוד. תאמינו לי שעוד לא אכלו
אי-פעם ארוחה טובה כזו. ואחרי שאכלו הכל מה שרק
יכלו אמר דובונאי לרועה החזירים "כעת הגיע זמן לעזוב
אותך, כי אני חייב ללכת ולהתחתן עם הנסיכה." הפעם
רועה החזירים כבר לא צחק ולא אמר כבר מילה אלה
רק הביט אחריו בפה פעור.

ודובונאי הלך, עטוף בעור הדוב שלו ודפק בדלת
הארמון.

"מי אתה ומה רצונך?" שאלו.

"או, לא הרבה, רק לפגוש את הנסיכה. תגידו לנסיכה כי
הבאתי את הענק שלה ושברצוני להתחתן אתה" הראה
להם את הענק. שומרי הארמון רצו תחילה לגרש אותו,
אך כשראו את הענק נבהלו והלכו לספר מיד למלך
שבשער עומד אחד, לבוש עור דוב והוא הביא ענק של
הנסיכה.

בתו הנסיכה עם בחור לבוש עור הדוב, אך לא הייתה לו ברירה, במיוחד כשראה כמה שמחה היא בתו לחתן חדש. וכבר התחילו להתיישב למסיבה כשפתאום קמה מהומה בקצה העיר.

"רוצו! ברחו! מפלצת חדשה!" קראו אנשים, כשמהיער יצאה דובה ענקית. אבל הדובה התחילה לדבר בקול אנוש. "אל בהלה" אמרה "אינני רוצה להזיק לאיש. באתי לחתונה של בחור אותו גידלתי וחינכתי. אני פיית הדובים והבאתי לבן המאומץ שלי בגדים לחתונה" והיא באה אל דובונאי ונתנה לו בגדים מבדי כסף וזהב, יפים ומבריקים שעוד איש לא ראה כאלה.

וכך בסוף התחתן דובונאי, שהוא בן הטוחן עם הנסיכה, בת המלך. אבל המלך לא ידע מי הוא באמת. היחידי שידע זאת היה האיש החכם שקרא זאת בכוכבים. אבל הוא לא סיפר לאיש כי, כפי שאומרים החכמים "מי הוא חכם? השומר את לשונו."

"איזה שטויות!" קרא המלך "זה הרוזן שהרג את הדרקון. הנה שלושת הראשים שהביא."
"ואיפה הלשונות" שאל דובונאי "אולי לא היו לדרקון לשונות, אתה חושב?" והוא הוציא את הממחטה שלו והראה למלך את שלושת לשונות של הדרקון. המלך בדק ואומנם בראשי הדרקון לא ראה לשונות, וכשניסה להתאים מה שהביא לו דובונאי, הלשונות התאימו בדיוק.

לא הייתה למלך ברירה אלא להאמין לו. הוא קרא לנסיכה והיא שמחה מאוד לראות את הבחור, למרות שלבש עור הדוב ונראה די מפחיד.

בינתיים המלך קרא לרוזן, המשרת ההוא, שהתחזה להורג הדרקון. "תייעץ לי" אמר לו "מה הייתה עושה לאדם שהתחזה להורג מפלצת איומה, למרות שמישהו אחר הרג אותה?"

"הייתי שם אותו בחבית עם מסמרים חדים, וגורר אותו עם סוסים בדהירה דרך כל העיר, הלוך וחזור" אמר הרוזן.

"טוב, אז כך נעשה גם לך" אמר המלך ונתן למשרתים שלו הוראה וכך גם עשו וכך שמו קץ ל"רוזן" המזויף. נכון שזה לא היה בדיוק בטעמו של המלך לחתן את